

Dáinn er séra Gunnar Ólafsson prestur í Höfða í Þingeyjars, 85 ára að aldri, f. 1817, útskr. úr Bessastadarskóla 1842, en vígður ári síðar sem aðstoðarprestur föður síns séra Ólafs Þorleifssonar; fékk Höfða 1866, er faðir hans dó og var þar prestur upp frá því. Hann var maður vel látinn.

30. f. m. lézt hér í bænum Benedikt Jónsson, verzlunarmaður við Fischers-verzlun, úr brjóst-veiki, sonur Jóns Ólafssonar, er lengi var bóndi í Finnbogabæ. Hann var á bezta aldri, efnismaður og vel látinn. Kvæntur Ragnheiði dóttur Holg. heit. Clausens kaupmanns.

8. þ. m. lézt hér í bænum Sigurður Magnússon, fyrrum kaupmaður. Hann var sonur Magnúsar Jónssonar í Bráðræði, bónda og síðast kaupmanns. Á yngri árum fekst hann við jarðyrkjustörf (vatnsveitingar) en síðan við verzlun.

unarstörf, stóð fyrir verzlun föður síns og rak sjálfur verzlun um mörg ár og byggði þá húsið „Liverpool“ hér í bænum. Eftir að hann hætti verzlun fór hann til Ameríku og var þar nokkur ár. Með konu sinni Bergljótu Árnadóttur átti hann fimm börn sem eru á lífi: Jón Hjaltalin cand. phil. í Kaupmannahöfn, Magnús, stúdent, útskrifaður af lærðaskólanum í vor, Ingvar lærisveinn í lærðaskólanum og tvær systur Ingibjörg og Guðrún. Hann var greindur maður og drengur góður, eins og hann átti ætt til. Hann varð bráðkvaddur.

Rýmkun landhelginnar.

Hinn brezki general-konsúll í Kaupmannahöfn skýrði utanríkisstjórninni dönsku frá því

28. júní, að 24. s. m. hefði verið ritað undir samning í Lundúnum milli Englands og Danmerkur um fiskiveiðar í hafinu milli Íslands og Færeyja utan landhelgi. Þessi samningur styðst við alþjóðasamning þann er gerður var í Haag 7. maí 1882 um skipun löggæzlu í Norðursjónum, þó þannig, að landhelgin skal talin á fjörðum frá beinni línu, sem dregin er þvert yfir fjörðinn þaðan sem næst er fjarðarmiðni og breiddin er ekki yfir 10 danskar fjörðungsmílur (=18,75 km.). Þessari ákvörðun hefir danska stjórnin áður haldið fram, en enskir fiskimenn hafa ekki skeytt henni, en nú á að fylgja henni fram með öllum strangleik á þessu svæði [við Ísland og Færeyjar].

Norsk Sjöfarstidende.

Fjallkonan

kostar 2 kr.

frá 1. júlí þessa árs til ársloka. Blaðið kemur út í hverri viku.

Þar með fylgir í kaupbæti sögusafn blaðsins fyrir 1900 yfir 200 bls. og fyrri sögusöfnin I og III, ef vill. Kaupbætin geta menn ekki fengið nema þeir hafi greitt borgunina. Áskrift að þessum árgangi er einnig bindandi fyrir næsta árgang 1902.

Þegar þingi er lokið, verða fyrst um sinn myndir í hverju blaði, er því verður við komið, einkum af ýmsum núlifandi merkisbændum íslenskum.

Nýir kaupendur gefi sig fram sem allra fyrst.

Nærsveitamenn, svo sem Árnesingar, Mosfellingar, Kjálnesingar, Kjósungar, Seltirningar og Strandarmenn eru beðnir að vitja Fjallkonunnar á heimili hennar í Þingholtsstræti 18.

Kaupendur Fjallkonunnar eru mintir á að gjalddagi blaðsins var **1. júlí.**

Kaupendur blaðsins í Reykjavík og nærsveitunum, sem fæstir hafa enn borgað andvirði blaðsins þetta ár og margir ekki borgað það árum saman, eru sérstaklega beðnir að flýta sér að því fyrir haustið.

Í mörg ár þjáðist eg af tungu veiklun, höfuðsvima og hjartslætti; var ég orðinn svo veikur, að ég lá í rúminu samfleytt 22 vikur. Ég leitaði ýmsra ráða, sem komu mér að litlum notum. Ég reyndi Kína og Brama, sem ekkert bættu mig. Ég fékk mér því eftir lækni ráði nokkur glös af J. Paul Liebies Maltextrakt með kínin og járni, sem kaupm. Björn Kristjánsson í Reykjavík selur og brúkaði þau í röð.

Upp úr því fór mér dagbatandi. Ég vil því ráða mönnum til að nota þetta lyf, sem þjáast af líkri veiklun og þjáð hefir mig.

Móakoti í Reykjavík, 29 des. 1900.

Jóhannes Sigurðsson.

KVENNABLAÐIÐ nr. 7, 1901, júlí.

blaðið, er þessa efnis: — Hústjórnaðarskólinn. — Bréf frá Parísborg eftir frk. Þ. Fríðriksson. — Hvíta kaktusblómið, saga. — Skriflur.

Munið eftir að borga Kvennablaðið.

Útgefandi: Vald. Ásmundsson. Félagsprentsmiðjan.

Engin verðhækkun

á
KÍNA-lífs-elixír

þrátt fyrir tollhækkunina.

Eg hefi komist að því, að einhverir af kaupendum Kína-lífs-elixírsins hafa orðið að borga herra verð fyrir hann síðan tollhækkunin komst á. Eg vil því skýra frá, að elixírin er enn seldur kaupmönnum sama verði og áður og að útsöluverðið er 1 kr. 50 aur. fyrir flöskuna, eins og á flöskumíðanum stendur. Eg bið menn því að láta mig vita, ef nokkur kaupmaður tekur meira fyrir bitter þenna, því til þess er engin heimild og mun verða fundið að því.

Hinn ehta gamli Kína-lífs-elixír fæst framvegis frá aðalbirgðum mínum á Fáskrúðsfirði og með því að snúa sér beint til verzlunarhússins Thor E. Tulinius.

Valdemar Petersen, Frederikshavn.

Skrifstofa & birgðir: Nyvej 16, København V.

Ágætt ullarband
mórátt, svart, hvítt og grátt

er til sölu í

Þingholtsstræti 18.

sem þyrði þá að standa uppi í hárinu á mér. Reyndar veit eg hvað prófessorinn fer; hann vill hafa mig til þess að koma sínum málum fram. Farið þér nú gætilega, tengdafaðir. Þér hafið ekki Gustaf Rüsensköld í vasanum. En skyldi nú Hermína ekki láta til leiðast? Menn stinga saman nefjum um það, að hún sé að ríða út með ráðsmanninum og heimsækja fátæka leiguliða sína þar í nágrenninu. Hver veit hvað honum — En eg verð að hafa einhver ráð til að ná henni —

Klukkan átta tók hann kápu og hatt og fór út.

Stundarkorni áður hafði beiningamaðurinn, sem áður er getið, verið þar á ferð. Hann kom úr veitingahúsinu og var á leið heim til sín í húskofa uppi í skógarjaðrinum.

„Það er annars synd og skömm að lofa ekki greyinu honum Pétri Hoff, að njóta góðs af þessu“, sagði hann og saup á brennivíns flösku, sem hann hafði í vasanum.

Alt í einu leit hann við og virtist honum einhver vera á gangi á eftir honum, en í sama bili heyrði hann að gengið var úr annari átt og tók hann eftir því að mætst var á götunni.

„Er það þú Linder“, spurði annar þeirra sem götuna gekk.

„Já“.

„Hefirðu signetið?“

„Já, eg hefi náð því, hérna er það“.

„Jæa, það var gott. Eg læt þig fá það aftur eftir nokkra daga“.

„En, herra undirförlingi, eg verð að fá skjalið“.

„Ekki undir eins. Þú hefir reynt huglaus bleýða, og er þörf að hafa taumhald á þér“.

„En eg vil ekki gera meira fyrir yður. Það verður að fara sem vill; eg get ekki lengur borið þá samvizkubyrði“.

„Heldurðu þá að handjárn og fótjárn verði þér léttbærari? Varaðu þig, maður. Þú ert á mínu valdi“.

„Já guð hjálpi mér — eg veit það. Eg verð að hlýða yður“.

„Jæa, það var gott, að þú kannaðist við það. En samvizka þín getur sofð rólega; eg geri ekki annað við signetið en eg sagði“.

„Trúi því hver sem trúir vill; annars kemur ekki þetta mál við mig“.

„Viltu fá peninga?“

„Þrjátíu silfurpeninga, líklega? Nei, þakk'. Eigðu sjálfur peningana þína“.

„Það er allra beztt. Vertu þá sæll, vesalingur. Að þrem dögum liðnum geturðu fengið signetið?“

Síðan skildu þeir, og Linder helt heim að Hringnesi. — Þegar hann var hálfnaður heimleidis, varð hann þess var, að maður kom á eftir honum, og stóð honum stuggur af honum. Hann greikkaði því sporið, en hinn herti á sér að sama skapi og náði honum um síðir og þreif í handlegginn á honum.

„Þú ert Linder, vinnumaður majórsins í Hringnesi“.

„Já“.

„Og þessi majór er heiðursmaður og bezti húsbóndi“.

„Já“.

„Og þó svikurðu hann“.